

La primera persona estranya que va tenir constància de la nostra existència va ser la professora de ciències de tercer d'ESO.

En Rafa diu que això s'hauria de matisar, i té raó. De fet, de la nostra existència, tothom se n'havia adonat feia temps, feia catorze anys per ser exactes. Les nostres mares, per exemple, que van ser les que ens van parir a les clíniques respectives, i els nostres pares, que de ben segur les ajudaven en el difícil tràngol: agafaven les mans de les seves dones mentre elles feien força per expulsar-nos de l'úter. La Glòria diu que el seu pare no va presenciar el meravellós moment de la seva naixença; diu que s'esperava en una sala a part i que contemplava l'espectacle des d'un monitor de vídeo que retransmetia les imatges en directe. També n'eren conscients, de la nostra arribada al món dels vius, els avis, i els veïns, i els amics dels nostres pares, i algun parent llunyà a qui encara no hem vist mai.

Ploràvem, teníem gana, xuclàvem el pit de la mare, ens fèiem caca als bolquers: érem éssers vius. Certificat.

Celebràvem festes d'aniversari, visitàvem les fires, pujàvem a les atraccions, ens banyàvem a les piscines. Vius. Correcte.

Vam aprendre a gatejar, després a caminar. Vam aprendre a demanar que ens portessin al lavabo quan teníem pipí, i d'aquesta manera ja no ens el vam fer més al llit. Ens van portar a les guarderies i, després, a l'escola. Existíem.

La Sara opina que més aviat s'hauria de parlar de la nostra existència en comú, o sigui, compartida. Amb això vol dir que va arribar un dia que cadascun de nosaltres fou conscient de l'existència de la resta. Té raó, se n'hauria de parlar. Si no anem errats, el moment gloriós va ser el mes de setembre del nostre sisè. Començava l'escola, i els pares ens havien comprat els llibres del nou curs, el darrer de primària.

En Jordi, la Mireia i jo anàvem a la mateixa escola des de petits. No es pot dir que fóssim grans amics, però ens coneixíem des de feia una pila d'anys. La nostra escola era privada concertada, petita, d'aquelles que tenien una aula per curs. Els estius, quan xerrava amb el meu veí de Sant Salvador, em sorprenia que parlés de la seva classe fent servir sempre una lletra darrere del número. M'explicava que el cinquè A havia fet determinada sortida; que els millors jugadors de futbol eren els de sisè C, i que preferiria tenir la tutora de primer d'ESO B que no pas la de primer d'ESO D, que era la que li tocava el curs vinent. Aquest veí era en Pep, un any més gran que jo, i només ens relacionàvem durant els estius a la platja, encara que a l'hivern vivia a Barcelona, com jo, al mateix barri.

De ben segur que aquell any en Pep no es va topar amb la tutora de primer d'ESO D, ja que el pobre Pep es va posar malalt; la seva mare ho va explicar a la meua, un dia que van coincidir al mercat. En Pep no va ni poder començar el curs. La mare em va dir que la malaltia era greu i que s'hauria de passar més de tres mesos al llit. De fet se n'hi va passar més, molts més, pobre Pep. Però això és una altra història, m'adverteix la Sònia, i sóc aquí intentant escriure la nostra, d'història, no pas la del pobre Pep.

Nosaltres vam ser el sisè, el darrer i únic sisè possible, des del primer dia que vam entrar a l'aula aquell setembre i la tutora ens va presentar els nous companys de curs. N'eren un munt, tot s'ha de dir: va ser l'any que hi va haver més incorporacions a l'escola. Resulta que molts d'ells venien d'un col·legi privat que

acabava de tancar les portes, i els pares dels nous companys s'havien hagut d'espavilar per trobar plaça per als seus fills a les escoles del barri.

Cap de nosaltres tres, els veterans, recordem especialment aquell primer dia. En canvi, els nouvinguts el tenen perfectament gravat a la memòria.

Els nous vam ocupar (ara escric el que recorda la Sara) les taules de la primera fila, sense gosar mirar els nens i nenes que ocupaven les taules de les files posteriors. Vam escoltar les explicacions de la tutora, que per a nosaltres era la senyoreta Pili, i encara no la Mocho, que és com l'anomenaven els alumnes de tota la vida. La Mocho era jove, vestia molt clàssica, potser la mateixa roba que s'haurien posat les nostres mares per anar a fer classes a un col·legi, i l'única cosa que destacava del seu físic era la pelussera espectacular i rebel que li coronava la closca. La pobra se n'havia sentit dir de tots colors, i havia provat diferents sistemes de domar aquella mata de cabell encrespat, arissat i estarrufat com una escarola, però mai no ho havia aconseguit. Era simpàtica, amorosa i carregada de paciència, però tot i així continuava sent la Mocho. Estava tan arrelat el costum d'anomenar-la d'aquella manera, que fins i tot la mare d'en David Pujades la va tractar de *senyoreta Mocho* durant les entrevistes que mantingueren des de sisè fins a tercer d'ESO. En David Pujades va marxar de l'escola abans d'acabar tercer d'ESO. La Mireia diu que això ja ho explicarem després: encara que la seva desaparició fos motivada per una intervenció nostra, ja es comentarà quan toqui, que no és ara.

Entre els nous hi havia la Glòria. Parlo primer d'ella perquè va ser l'adquisició més espectacular. I no ens vam adonar d'aquesta "espectacularitat" fins al cap d'unes setmanes (cosa que fa la seva espectacularitat encara més espectacular). La Glòria no té mà. En lloc de la mà dreta té un monyó. Però escriu perfectament amb l'esquerra, i dissimula tan bé la seva mancança utilitzant jerseis de màniga llarga, que cap de nosaltres se'n va adonar els primers dies. La Glòria no venia de l'escola que havia tancat, sinó de fora de Barcelona. Els seus pares s'havien traslladat per motius de feina, i van llogar un apartament al barri. La Glòria no jugava amb ningú a l'hora d'esbarjo; tampoc no participava a les classes d'esport ni s'unia a la resta de nens i nenes a les rotllanes. La Mireia va ser la primera que va descobrir el secret: es van fer amigues, van xerrar una mica, es van preguntar quatre coses, i de seguida la Glòria li ho va anunciar.

—T'explicaré un secret. Tinc una cosa que tu no tens. Bé, tu tens una cosa que jo no tinc.

—I què és?

—Endevina-ho!

La Mireia ho va provar tot: xicot, diners guardats en una capsa, revistes porques, cigarrets...

—No, res de tot això!

Una *blackberry*, jocs d'ordinador, un diari amb claueta.

—No!

Li va mostrar el monyó. Imagino la cara que devia fer la Mireia en veure'l. Ens ho va explicar a tots de seguida, malgrat que havia jurat a la Glòria que no ho diria a ningú. Aquella tarda, a classe de mates, tota l'aula estava pendent dels moviments de la màniga de la Glòria i ningú no copiava els problemes de la pissarra. La Mireia controlava tothom des de la seva posició privilegiada: primer perquè era l'única que

havia vist aquella cosa, i segon perquè seia a la taula amb la Glòria. De tant en tant es girava, ens mirava i feia un senyal amb el cap perquè no perdéssim l'oportunitat d'entreveure, sota la màniga, aquell fascinant monyó.

En Marc tenia un ACI¹ (no vam saber què carall era allò de l'ACI fins uns anys després). Ho havíem sentit comentar a l'hora d'esbarjo, quan els de la colla ens negàvem a jugar amb la resta de companys i anàvem a seure al pedrís del pati. Sempre hi havia un parell de senyoretetes de vigilància, que xerraven sense parar dels nens i les nenes de l'escola, i quan es referien a en Marc sempre esmentaven el misteriós ACI. Ni ell mateix sabia què era.

Els meus pares, el dia que el van conèixer a la festa del meu aniversari, van comentar, mentre sopàvem, que en Marc semblava una mica retardadet. Van utilitzar exactament aquesta paraula, "retardadet". En Marc anava sempre al seu aire, no es ficava mai amb ningú; sovint, tot parlant, tancava la boca i no en sortia ni una frase més. De vegades era al teu costat, i de sobte ja no hi era. Al principi era un problema a la classe de sisè, perquè mentre el professor o professora estava explicant un problema i la resta provàvem d'entendre'l, en Marc s'aixecava i se n'anava de l'aula sense dir ni piu. Alguns intentaven aturar-lo i li preguntaven on anava, o si es pensava que era normal marxar quan no era l'hora de sortir. Però en Marc no s'immuntava: continuava el camí cap a la porta, l'obria, sortia i punt. Resultava que l'ACI l'excusava del seu comportament, i permetia que les noies de secretaria o bé el professor de plàstica l'admetessin en les seves respectives dependències, que era on solia anar sempre que s'escapava de classe. I si al principi aquests comportaments desorientaven tots els companys, a la curta, més que a la llarga, les seves excentricitats passaren desapercebudes. Diu la Sara que aclareixi que si he utilitzat una paraula tan difícil, "excentricitats", és perquè la utilitzaven tothora les senyoretetes del pedrís del pati quan discutien sobre l'ACI d'en Marc.

De mi deien que era un nen estranyot. A casa també m'ho deien, la veritat. No m'agradaven les coses que feien els altres nens, era simplement això. Si tothom jugava a futbol, jo em proposava no xutar una pilota en ma vida; si els nens volien un ordinador com a regal de Reis, jo m'enrabiava cada cop que el pare suggeria comprar-ne un per a casa. No m'agradava mirar la televisió, em feien fàstic els còmics *manga* i les videoconsoles, odiava portar uniforme, odiava anar de colònies, sortir els diumenges i les pel·lícules d'efectes especials.

Tinc un germà, en Ricard, i la mare estava farta de dir-me que tot ho feia per portar la contrària a en Ricard, que era un nen com els altres, que feia esport i veia la tele, i jugava amb l'ordinador. Però a mi m'importava un rave la vida d'en Ricard i les seves aficions. No m'interessava mai pel que li regalaven, ni si allò amb què l'obsequiaven era millor o pitjor que l'obsequi que em tocava a mi. Normalment no ens dèiem res, ni sabia si treia bones notes o si suspenia les assignatures del seu curs, dos per darrere meu. I la mateixa manca d'interès que per a mi tenia el meu germà, la tenien els nens de la classe, o si més no la tenien fins que a poc a poc vam anar formant la colla.

La Sara venia de l'escola que va tancar, i en Rafa també. Tant l'un com l'altre eren lletjos com una mala cosa, especialment ell, que, en paraules de la meva mare, era més lleig que un dimoni. La Sara no hauria semblat tan malforjada si no hagués pesat el que pesava, que era molt. El seu pes es veia descompensat per la seva minsa

estatura. Tota aquella amplada, acompanyada d'una llargada proporcional, hauria passat desapercebuda. Però la Sara era un tap de bassa; era, és i serà, perquè té problemes de creixement i no es desenvoluparà mai com una persona corrent. Sovint els nens de la classe es reien d'ella amb crueldat. Li preguntaven quin radi feia en lloc de quant mesurava, per exemple. Ella no s'immuntava, en aquest sentit s'assemblava a en Marc; deia que estava orgullosa de ser com era, i feia orelles de marxant quan l'anomenaven Canica, Minipimer o Senyora Patata en honor d'un personatge de Toy Story. En Rafa rebia els malnoms de Gremlin, Quasimodo i Conejo. Quan més gran es feia, més lleig es tornava, com si l'increment de la corpulència anés lligat a l'augment de la lletjor. Creixia tot ell, però creixia desmanegat: una cosa pujava i l'altra baixava, per aquí s'estirava i per allà s'arronsava. Li augmentava també la miopia, que l'obligava a dur ulleres gruixudíssimes de cul d'ampolla, i amb la preadolescència li van aparèixer unes granissades a la cara que feien cosa de mirar (les senyoretetes del pedrís del pati l'anomenaven *Mocanor*, *café molido grano a grano*).

La Sònia era un any més gran que nosaltres i feia primer d'ESO quan la vam conèixer. Venia de l'altra escola i ja era espavilada, massa espavilada, segons molts, en aquella època. Era guapa, però no encaixava amb allò que la gent entén per una nena guapa. Abans del Nadal d'aquell primer any a l'escola, ja havia sortit amb tots els nens de la seva classe. Quan dic "sortir" em refereixo a petonejar-se amb ells a la sortida, i petons ben fets, a la boca i amb llengua.

De seguida s'havia cansat de jugar amb els del seu curs i, suposo que per una llei de compensació de contraris, la seva esvelta figura es va encarar una tarda amb la boleta de greix de la Sara, i la va increpar.

—Tu, tap de bassa! T'han dit mai que ets més espantosa que un pet de vaca?

La Sara va fer veure que no la sentia, però l'altra va insistir.

—Tu, cagalló rodó! Que ets sorda, a més a més? Noia, ho tens tot!

La Sònia encara no coneixia la Sara...

—Parles amb mi? —li va preguntar mentre es girava.

—Sí, amb tu, *botija!*

—Creus que em molesta que m'insultis? T'has mirat al mirall alguna vegada?

—I tu? Has aconseguit posar-te de puntetes per veure't al mirall del lavabo?

—Sempre que ho he intentat tu eres a dins, amb la llengua dins de la boca d'un altre...

—Que simpàtica...

—Vull que sàpigues que cap dels meus amics no pagaria ni un euro per participar en un espectacle tan fastigós.

—Els teus amics? Tu tens amics? Qui són? Les pilotes de bàsquet?

—Vine demà a les onze al pedrís del pati. Si vols, te'ls presentaré.

I el cas és que l'endemà la Sònia va aparèixer al pedrís. Mai no li hem preguntat per què ho va fer, ni per què s'hi va quedar des d'aleshores. Això devia ser el mes de març, i deixant de banda en Jordi, que es va incorporar més tard, el nucli central del grup ja era format. La Sònia es va quedar parada quan la Sara va avançar unes passes cap a ella i, amb el braç estirat, li va mostrar el panorama: en Rafa, que menjava un entrepà de *chopped* i duia restes de tomata al voltant de la boca; la Glòria, que de seguida li va mostrar el seu tresor; en Marc, que se la mirava amb una

expressió de les seves; la Mireia, de qui gairebé no he parlat encara, i jo, que havia anat a la perruqueria el dia abans i m'havien deixat esquilat com un xai.

La Sara estava orgullosa de nosaltres, i ens observava amb complaença.

—Aquí els tens. Són els meus amics.

Aquell dia la Sònia se'n va anar sense dir-nos res, ni paraula. Ens va mirar, va esperar uns segons i va girar cua. Els dies següents vam adonar-nos que ens espiava de lluny, que s'estava cada dia una estona a prop de la porta, dreta i sola, observant què fèiem. Un dia va venir a seure, ens va preguntar com ens dèiem i s'hi va quedar. Les senyoretetes del pedrís li van demanar què hi feia allà amb nosaltres, que per què no anava a jugar amb els de la seva classe.

—És la nostra amiga —va dir la Sara, sempre orgullosa dels seus amics— i estem xerrant.

Una de les senyoretetes va dir:

—La que faltava per al duro.

La Mireia, en realitat, es deia Suyika, o Sukiya, ni ella mateixa no ho sabia del cert. Els seus pares l'havien adoptat quan tenia cinc anys, i de tant en tant recordava com havia estat la seva vida abans de l'adopció. Tenia la pell molt morena, com una mulata, o una mora. Els seus pares de debò eren africans, suposem que molt pobres i desgraciats, perquè si no, no s'entén que l'haguessin donat a una altra família. Els pares adoptius són gent de molts diners, i per això la Mireia duia roba bona i tenia un munt de joguines. Era lletgeta, sobretot per culpa de les dents. Tenia unes dents enormes, que li creixien com volien i l'obligaven a dur incòmodes aparells correctors, els uns de dia i els altres de nit. Hi havia gent que l'anomenava "cara de gàbia". Sempre deia que estava farta de visitar el dentista, però que els seus pares tenien raó quan li feien veure que si no s'arreglava les dents, de gran semblaria un cavall sense genives.

La Mireia anava a la nostra escola des de feia temps, però no ens vam fer amics fins a final de sisè. Ella, crec que ja ho he dit abans, va ser la primera amiga de la Glòria, i la Glòria la va convidar a seure amb nosaltres al pedrís de les reunions. En Marc tenia el costum de tocar-li la cara per comprovar que no destenyia.

—No és pintat, Marc, t'ho he dit mil vegades! El meu color no deixa!

A principi de primer d'ESO, els pares de la Mireia van organitzar una gran festa d'aniversari per a la seva filla. No va convidar tota la classe, com era habitual, sinó que només ens va donar una targeta de Walt Disney als més amics. Va ser la primera vegada que ens trobàvem tots junts fora de l'escola.

Després de menjar els brioixos i el pastís, mentre la seva mare enllestia una pila de jocs amb sorpresa a la terrassa d'aquell àtic meravellós, la Sara va proposar fundar el club.

—Sempre anem junts, i això vol dir que ens avenim. I també sembla que la resta de nens ens té una mica de mania. Per això he pensat que podríem crear un club. Ho he proposat al meu pare, i m'ha dit que podem fer uns carnets que ell mateix dissenyarà a l'ordinador, i un cop impresos, els plastificarà.

—Però un club de què? —va preguntar la Sònia.

A la Sònia li costava bastant emmotllar-se al nostre grup. Se la veia més espavilada, potser no tant com la Sara, però més desimbolta. No sempre es reunia

amb nosaltres, ja que conservava els seus amics de classe, els que aleshores feien segon d'ESO. Ja li havia passat la fal·lera petonejadora, però es trobava amb ells a la sortida per fumar i quedaven algun cap de setmana per anar a la discoteca. Tots sabíem que la gent es preguntava què hi feia una noia tan llançada com la Sònia amb una colla de nens aturadets com nosaltres, i més d'un cop ella mateixa havia fet veure que no ens coneixia quan la trobàvem fumant al carrer amb els seus amics de segon.

—Hauríem d'inventar-nos un nom —va proposar la Sara.

—Però un club de què? —la va interrompre la Sònia—. No has contestat la meua pregunta. La gent que es reuneix i forma un club és per algun motiu, perquè tenen alguna cosa en comú, o perquè els agrada determinada cosa.

A tots els altres ens havia semblat bona idea fer el club, encara que no sabéssim el perquè.

—No podem fer un club de primer d'ESO perquè jo sóc de segon, ni un club de fans del Barça perquè no a tots ens agrada el futbol...

—A mi no m'agrada gens! —va protestar en Marc.

—A mi tampoc! —vaig afegir-me a la protesta.

—Per això ho dic. Ni podem fer un club d'amics, perquè tampoc no ens coneixem tant.

Va semblar que la idea de la Sara es desinflava, i tothom es va quedar en silenci. Potser la Sònia tenia raó.

—A veure —va insistir la Sara, entestada a formar un club tant sí com no—, pensem coses que ens agradin a tots. Potser en trobarem una que...

—No em sembla bona idea.

La Sònia estava negativa, tot ho veia malament.

Vam elaborar una llista de coses que ens podien unir. A uns quants ens agradava la Lady Gaga, i altres la odiaven. Fumar? Tampoc, de tot el grup només havia fumat la Sònia. Estudiar? En Marc era ACI, i la majoria no trèiem bones notes. El cinema? Uns sí, i altres no. La tele? Quina ximpleria! Llegir? “Fer què?”, va preguntar en Marc. La poesia? Les excursions? Els jocs d'ordinador? Les PSP? El Nadal? Les festes? A qui no agraden les festes? Però la Sònia va dir que era estúpid fundar un club de gent a qui agradi les festes.

—Serem cinc-cents milions de socis!

En Rafa va tenir la millor idea.

—I si provem de dir coses que no ens agraden? Segur que hi ha coses que no agraden a ningú!

La reunió es va animar. Hi havia infinitat de coses que no suportàvem, com ara els càstigs, les còpies, el fetge, les lleties, la botifarra negra, anar a l'escola... Vam coincidir també en temes més abstractes com els que tocàvem a l'hora de tutoria: la violència gratuïta, la pobresa, la insolidaritat, la pena de mort.

—No anem bé —vaig advertir—, passa igual que amb les festes. Això són coses que no agraden a ningú. Hauríem de buscar coses més concretes.

La mare de la Mireia va entrar a l'habitació per convidar-nos a jugar. Vam quedar, abans de sortir esperitats cap a la terrassa, que elaboràvem una llista de coses concretes que odiàvem profundament.

La primera reunió del recent creat club ANTI, o l'ANTICLUB, com el vam anomenar de seguida, es va celebrar a casa de la Sara un divendres a la tarda. Vam deixar tres coses ben clares de bon començament:

A) Que l'existència del club seria secreta, i que només admetria noves incorporacions si tots els membres hi estaven d'acord.

B) Que la nostra missió seria lluitar contra tot allò que rebutjàvem, és a dir, que no ens acontentaríem a protestar, sinó que passàriem a l'acció per combatre-ho.

C) Que cap membre del grup delatara la resta, per més terrible que fos la tortura imposada si algun dia ens enxampaven.

Vam redactar un primer projecte d'accions anti, un conjunt de coses que no ens agradaven i contra les quals estàvem disposats a lluitar. Cada tres mesos ens reuniríem per avaluar els resultats de les nostres accions i decidir si es mantenien en actiu o es creaven altres "antiprojectes" nous.

Els integrants de l'Anticlub vam signar sota l'escrit. La Sara havia picat el text sencer a l'ordinador i tot seguit vam dissenyar el carnet. Necessitàvem una fotografia recent de cadascú, i una aportació monetària de tres euros per cap, per si s'havia de comprar material o pagar un confident.

—Així ho fa la policia.

La primera missió se'ns va encomanar a la Sara i a mi. El club havia decidit lluitar contra la garreperia d'en Lluís Domínguez (l'única que no ho havia inclòs a l'hora de fer la llista de coses que no ens agradaven era la Sònia, perquè no anava a la nostra classe). En Lluís Domínguez s'aprofitava de tothom: mai no portava els materials que exigien els professors, mai no col·laborava en els treballs de grup, i anava pidolant estris constantment. D'altra banda, els dies estranys que, pel que fos, duia allò que se li demanava, no ho deixava a ningú.

—Però si jo t'he deixat no sé quantes làmines de dibuix! —es queixaven els companys generosos.

—Doncs t'aguantes. Per què ho feies —contestava el brètol.

La seva mesquina havia arribat a límits insostenibles. La Sara l'havia enxampat no ja demanant, sinó robant allò que necessitava, quan la persona en qüestió era al menjador o al pati.

—És més que un garrepa, és un lladre! Ho hem explicat a la tutora, i ella no ha fet res per aturar-lo. L'Anticlub ha d'actuar amb rapidesa.

El dimarts següent, a l'hora de plàstica, en Lluís Domínguez no va aconseguir que ni la Sara ni jo li deixéssim un full d'aquarel·la. Tampoc no ho van fer en Marc, ni en Rafa. Però va ensopegar amb la tòtila de la Irene Casalots, que li'n va deixar un. La Irene també li va deixar les aquarel·les, és clar. Al final de la classe, mentre netejàvem els pinzells a la pica, la Sara va parlar seriosament amb la Irene.

L'endemà en Lluís no va aconseguir material, i el professor es va empipar tant que el va fer fora de l'aula. El divendres es va repetir la mateixa història. El professor va parlar amb la tutora i aquesta va amenaçar en Lluís amb suspendre-li el crèdit si el dimarts següent venia sense material.

Dimarts en Lluís va aparèixer amb un bloc de deu fulls d'aquarel·la, dos pinzells i una capseta de pintures. El professor, de mal grat, el va deixar entrar. La Sara i jo ens vam acostar a la seva taula i li vam demanar si ens podia deixar un full i una mica de groc, que se'ns havia acabat.

—No. No us penso deixar res.

I tot seguit va cridar al professor i ens va acusar de no dur material.

Al final de la classe, quan tots havíem deixat la bossa del material a l'armari, la Sara va agafar la d'en Lluís, abans que el professor tanqués amb clau, i se la va posar sota el jersei.

Dimecres en Lluís Domínguez no va trobar el seu material. Jurava que l'havia deixat a l'armari i que havia desaparegut.

—Algú me l'ha robat! —bramava.

Mentre el professor provava de calmar-lo, la Sara va deixar la bossa d'en Lluís a l'armari, en una lleixa que no era la que ens corresponia als de primer.

—On la vas deixar? No saps on tens el cap! Per un dia que portes el que se't demana...

El professor el va obligar a buscar bé i ell mateix va trobar la bossa a la lleixa que no corresponia.

—Ho veus com ets un desastre? Això et passa per no escoltar quan se't diuen les coses. Fixa't tot l'escàndol que has muntat per manca d'atenció. No sé què en farem, de tu, noi!

Sortint del crèdit vam anar al taller de tecnologia. Tal com era d'esperar, en Lluís no duia ni la serra ni la fullola que la professora havia demanat. Jo vaig ser testimoni d'una nova malifeta: va obrir el calaix dels de segon d'ESO i va arregar una fullola que no li pertanyia. A l'hora d'esbarjo ho vaig comunicar als del club al pedrís.

Divendres, a l'hora de pintura, a la Laura Molla li havien desaparegut les pintures. No eren a l'armari, ni se les havia deixat a classe. La Laura seia al meu costat i jo les hi vaig deixar. La Sara va aprofitar la presència del professor al seu costat, que li corregia el treball, per dir-li que li semblava haver vist les pintures de la Laura dins la bossa d'en Lluís Domínguez. El professor s'hi va apropar i va demanar en veu alta de qui era aquella bossa.

—És meva —va dir en Lluís.

Com un mag, el professor va introduir la mà a la bossa i en va treure l'estoig d'aquarel·les de la Laura. En Lluís es mirava el profe amb cara de badoc mentre la Sara em picava l'ullet. Just en aquell moment entrava la professora de tecnologia a l'aula de plàstica per demanar qui de nosaltres havia agafat la fullola d'en Santi Arenas de segon.

L'Anticlub havia superat la primera missió i es disposava a iniciar la segona. No ens agradava la manera com l'Aida Llorente tractava les altres nenes de l'escola. Gairebé totes havien experimentat el cruel menyspreu que mostrava l'Aida quan passaven pel seu costat.

Era una nena de segon, de la classe de la Sònia, i es creia molt guapa, més guapa que ningú. Presumida, arrogant, creguda... l'Aida ho tenia tot. I les fundadores de l'Anticlub eren sempre objectiu de les seves impertinències. La Sara era una "petita bola de greix", una "botija", un monstre de Lil·liput, una vaca nana o un cossi amb ulleres. La Glòria era "la manca", la "mamà no sé què me falta", la "dona completa", i moltes injúries més. La Mireia, per a l'Aida, era un mico, i quan la veia li recomanava tornar a pujar a la branca. A tothom trobava defectes. Quan escollia els integrants del grup per fer un treball (això ens ho explicava la Sònia), sempre

triava les nenes més bufones i els nens més eixerits. S'ha de dir que amb els companys de sexe masculí no es mostrava tan obertament discriminatòria, encara que hi havia excepcions, com ara en Rafa i en Marc de primer, o en Lucas i en Jesús Figueres de segon.

Amb la Sònia interpretava un doble paper. Admirava i envejava la seva desimboltura, la manera com s'enfrontava als professors o com dominava els nois de la classe (l'Aida no tenia el punt de nena contestatària i, a més a més, de família treballadora del qual gaudia la seva companya de classe i sòcia de l'Anticclub), però també podia parlar malament d'ella quan li interessava. Per això va ser la Sònia, ella sola, qui va encarar la difícil missió de fer baixar l'Aida del seu pedestal de *Miss*.

“L'Aida Llorente.” Tots ho havíem escrit en el primer projecte de coses que no ens agradaven. Bé, tots menys en Marc, que no sabia ni qui era l'Aida.

—És una creguda, i una poca-solta.

—I desagradable, i dolenta.

—És cruel i no té pietat ni respecte per ningú. Li cal una lliçó —va sentenciar la Sara, que a la primera reunió del club havia passat a ocupar el càrrec de presidenta, després d'una lluita interna amb la Sònia (entre tots vam decidir que la presidència del club seria rotativa entre tots els membres que presentessin una candidatura).

La Sònia es va fer amiga de l'Aida. Quan passaven totes dues davant nostre a l'hora d'esbarjo, la Sònia ens picava l'ullet en senyal que tot rutllava com estava previst. Xerraven després de les classes, fumaven d'amagat, i es reunien a casa de l'Aida per estudiar. Un cap de setmana van sortir juntes, amb uns amics de l'Aida, uns nois d'una altra escola, els quals la Sònia va trobar brètols i creguts com la seva companya. Tots eren molt guapos, això sí, es notava que els havia triat ella.

—Tots li fan cas. Li riuen les gràcies, i ella està orgullosa quan l'altra gent se'ls mira. Un s'assembla a en Justin Bieber.

La Mireia em diu que no comenti que va sentir enveja de l'Aida quan la Sònia ho va explicar aquell dia; que a ella també li agradaria sortir els diumenges amb una còpia d'en Justin Bieber, rosset com un angelet entremaliat, però jo ho escric sense que ella se n'adoni.

La Sara va demanar a la Sònia que la propera vegada que parlés amb l'Aida li preguntés què en pensava de nosaltres, els del club; primer de tot calia estar segurs de la seva mala fe, no fos cas que el paper de creguda despietada només l'interpretés de cares enfora.

—Vés a saber si en realitat és bona nena i té bon cor.

—Ho dubto —va dir la Sònia.

No solament no el tenia bo, el cor, sinó que no en tenia. Va dir unes coses tan desagradables de nosaltres, que no som capaços de repetir-les per escrit. Per unanimitat vam decidir atacar-la sense més contemplacions.

L'afer de l'Aida ens va costar una part important del fons monetari que guardava la presidenta. La còpia de les fotos van costar 2 euros i les fotocòpies en color 3 euros més. En total 5 euros.

La Sònia s'ho va fer venir bé per convidar l'Aida a passar un cap de setmana a la casa d'estiueig que els seus pares tenen a la Garrotxa. Dissabte a la tarda, mentre els pares i els germans petits de la Sònia eren a dinar a casa d'uns amics, elles dues van anar a donar una volta pel poble.